

Kralın K      k Bah  ivani

Yavuz DEM  RKIRAN

Kralın Küçük Bahçıvanı

Yavuz DEMİRKİRAN

Ben her şeyden çok bitkileri severdi. Köydeki her çiçeğin adını bilir ve her birinin ne kadar suya ihtiyacı olduğunu tam olarak bilirdi. Bu yüzden Kral'ın baş bahçıvanı Hanımefendi Holly ondan kraliyet serasıyla ilgilenmesini istediğinde, Ben'in kalbi sevinçle yerinden fırladı. Küçük sulama kabını topladı ve elinden gelenin en iyisini yapacağına söz verdi.

Kraliyet serası Ben'in hayatında gördüğü en görkemli yerdi. Yüksek cam duvarlar güneşte parlıyor, sıra sıra saksılar krallığın her köşesinden bitkiler barındırıyordu. Hanımefendi Holly ona uzun bir görev listesi olan ahşap bir panoya uzattı. 'Her bitkiyi dikkatlice sula,' dedi, ince gözlükleri parlıyordu. 'Ve tohumları asla karıştırma.' Ben ciddiyetle başını salladı.

Ben her sabah çok çalışırdı. Eğretili otlarını sular, yaprakların tozunu alır ve toprağı parmaklarıyla kontrol ederdi. Yeşil önlüğünü giyer ve yıpranmış deri eldivenlerini cebinde taşırdı. Yanağında sık sık bir toprak lekesi olurdu ama bunu önemsemezdi. Bitkiler onun arkadaşlarıydı ve sera ikinci bir yuva gibi hissettiriyordu.

Yoğun bir öğleden sonra, Hanımefendi Holly Ben'den saray tohumlarını etiketli tepsilere ayırmasını istedi. Paketler neredeyse aynı görünüyordu ve Ben'in elleri hızlıca hareket ediyordu. Daha önce suladığı sarkmış eğrelti otunu düşünüyordu. İşini bitirdiğinde tohumlar düzgün sıralar halindeydi, ama birkaç paket yanlış tepsilere kaymıştı. Ben fark etmedi.

Haftalar geçti ve topraktan minik yeşil filizler çıktı. Ama bir tuhaflık vardı. Bitkiler beklenmedik şekillerde büyüyor, yaprakları kurdele gibi kıvrılıp bükülüyordu. Bazılarında çizgiler, bazılarında benekler vardı. Ben onlara baktı, iri yeşil gözleri fal taşı gibi açıldı. 'Bunlar benim ektiklerim değil,' diye fısıldadı. Midesi sıkıştı.

Ben'in ilk aklına gelen hatayı saklamak oldu. Ama bitkilerin bakıma ihtiyacı vardı ve onları görmezden gelemezdi. Bu yüzden her gün onları suladı ve dikkatle izledi. Panosuna notlar yazdı: hangi bitki gölgeyi sever, hangisi daha çok su içer. Tuhaf bitkiler onun özenli ilgisiyle daha da uzadı ve Ben onları büyüleyici bulmaya başladı.

Hanımefendi Holly seranın önünden geçerken tuhaf sıralarda durdu. Keskin mavi gözleri gözlüklerinin ardında kısıldı. 'Ben, bunlar ne?' diye sordu, ahşap panosuna vurarak. Ben'in yanakları pembeleşti. 'Sanırım tohumları karıştırdım,' diye itiraf etti. Hanımefendi Holly iç çekti ama sert yüzü birazcık yumuşadı. 'Öyleyse bunu düzeltmelisin.'

Ben bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu ama pes edemeyeceğini biliyordu. Bitkileri daha da fazla incelemeye karar verdi. Büyümlerini ölçtü ve yapraklarının resimlerini çizdi. Kıvrıkcık olanların sabah güneşini sevdiğini, beneklilerin ise gölgeyi tercih ettiğini öğrendi. Her gün suladı ve izledi, bitkiler de ona yeni tomurcuklarla karşılık verdi.

Sarayda seranın tuhaf ve harika bitkiler barındırdığı haberi yayıldı. Aşçı başını uzatıp hayretle soludu. Seyis çocuk onları sulamaya yardım edip edemeyeceğini sordu. Ben gülümsedi ve ona küçük bir kap uzattı. 'Dikkatli ol,' dedi. 'Her biri farklı.' Bitkiler küçük bir takım oluyordu ve Ben onların kaptanıydı.

Bir sabah Ben inanılmaz bir şey fark etti. Tomurcuklar her renk ve şekilde çiçeklere açılıyordu. Bazıları minik yıldızlar gibi, bazıları çanlar gibi görünüyordu. Sera tatlı, baharatlı bir kokuyla dolmuştu. Ben'in kalbi gururla kabardı. Hatası güzel bir şeye dönüşmüştü ama yine de Kral'ın ne diyeceğini merak ediyordu.

Ben'in bir fikri vardı. Karışmış bitkileri saklamak yerine onları sergileyecekti. Saksıları en uzun ortada olacak şekilde güzel bir sarmal halinde düzenledi. İsimlerinin yazılı olduğu küçük etiketler yaptı ve her birinin resmini çizdi. Hatta ziyaretçilerin yürüyebilmesi için taşlardan kıvrımlı bir yol bile ekledi. Sera büyülü bir bahçeye benziyordu.

Hanımefendi Holly sergiyi denetlemeye geldi. Yol boyunca yavaşça yürüdü, belindeki anahtarlar şıngırdıyordu. Uzun bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra Ben'e döndü ve yüzünde nadir görülen bir gülümseme belirdi. 'Bir hatayı harika bir şeye dönüştürmüşsün,' dedi. 'Kral bunu görmeli.' Ben'in çilli yüzü umutla aydınlandı.

Kral'ın kendisi ziyarete geldi. Oymalı bir bastonla yürüyor, mor cübbesi yeri süpürüyordu. Sarmal bahçeyi görünce nazik ela gözleri fal taşı gibi açıldı. 'Bu da ne?' diye sordu. Ben eğildi ve her şeyi anlattı: karışan tohumları, tuhaf bitkileri ve her gün onlara nasıl baktığını. Kral dinledi, beyaz sakalı gülümsemeyle kıpırdadı.

'Pes etmedin,' dedi Kral sıcak bir sesle. 'Hatânı öğrendin ve bir botanik sergi yarattın. İşte gerçek adanmışlık bu.' Elini Ben'in omzuna koydu. 'Çok memnun oldum.' Hanımefendi Holly başını salladı ve Ben'in kalbi rüzgârdaki bir tohum kadar hafifledi. Bütün saray harika karışık bahçeyi görmeye geldi.

O günden sonra Ben, Kralın küçük bahçıvanı olarak tanındı. Hâlâ bazen hatalar yapıyordu ama onlardan asla korkmuyordu. Özen ve merakın her karışıklığı güzel bir şeye dönüştürebileceğini biliyordu. Ve her bahar sarmal bahçe yeniden çiçek açarak herkese adanmışlığın deneyimsizliği yenebileceğini, her seferinde küçük bir tohumla hatırlatıyordu.

Ben serada durdu, sulama kabı elinde, çiçeklere gülümsedi. Kral sık sık ziyarete gelir, bitkilerin arasında oturup sohbet ederdi. 'Sırada ne yetiştireceksin?' diye sorardı. Ben sıra sıra saksılarına bakar ve sırtırdı. 'Henüz bilmiyorum,' derdi. 'Ama her gün sularım ve öğrenirim.'